

Arrest

nr. 60 427 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent Armeens staatsburger, afkomstig uit Yerevan en daar ook woonachtig. U bent de dochter van K.M. (O.V. 6.539.139).

Na de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008 neemt uw moeder deel aan de demonstraties in Yerevan. Op 1 maart 2008 wordt ze door mensen in uniform geschopt en geslagen met rubberen matrakken. Ze laat haar verwondingen verzorgen in het Erebuni Medical Center, waar ze tot 4 maart 2008 blijft.

Vanaf midden 2009 zijn u en uw moeder het slachtoffer van een aantal incidenten bij u thuis. Zo drinken jullie's avonds een tas thee, waarna uw moeder heel ziek wordt. Uzelf wordt pas de volgende morgen op school erg ziek. Een spiegel die in de slaapkamer van uw moeder hing, blijkt gesaboteerd waardoor hij in stukken op de grond valt. U merkt dat er geregeld dingen verdwijnen uit uw huis, zoals

kleren, ringen, boeken, oorlogsmedailles van uw grootvader. Volgens u worden deze problemen veroorzaakt door de plaatselijke wijkagent M. en uw buurman A. S..

Samen met uw moeder verlaat u Armenië op 1 december 2009 via de luchthaven van Zvartnots. Na een tussenlanding in Wenen, landt u diezelfde dag in Zaventem. Op 2 december 2009 vraagt u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte en een kopie van uw studentenkaart.

B. Motivering

U verklaart dat u in uw eigen land geen bescherming kan krijgen en u vreest bij een eventuele terugkeer naar Armenië opnieuw in angst te moeten leven.

Uit uw schriftelijke verklaring blijkt dat uw problemen het gevolg zijn van de problemen van uw moeder K.M. (O.V. 6.539.139). Aangezien in het kader van haar asielaanvraag door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw moeder is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw geboorteakte bevestigt uw identiteit, maar bevat geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw studentenkaart bevestigt uw studie maar bevat ook geen informatie over de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar moeder, (M.K.). Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 60 425 van 28 april 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van (M.K.) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. De gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoekende partij het Commissariaat-generaal een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal heeft beslist, haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De elementen van het dossier tonen volgens haar aan dat zij in Armenië geen normaal en veilig leven zal kunnen leiden. De verzoekende partij herhaalt haar asielmotieven zoals zij die aangebracht heeft bij het Commissariaat-generaal. Zij stelt dat in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van haar verklaringen ten onrechte in twijfel wordt getrokken en blijkt wordt gegeven van de onderschatting van de moeilijkheden die zij wel degelijk gekend heeft. Het Commissariaat-generaal heeft geen, minstens te weinig, rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse. Tot op heden kampt zij nog steeds met grote schaamtegevoelens ingevolge de verkrachting waarvan zij het slachtoffer is geweest. Zij heeft dit ook aangehaald bij het Commissariaat-generaal, en dit werd weergegeven op de bladzijden 9 en 14 van het gehoorverslag. Los van het gegeven dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden

met dit menselijk aspect is het opvallend dat nergens in de motivering van de bestreden beslissing dit verkrachtingsincident werd aangehaald. Dit houdt een schending in van de motiveringsverplichting.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij ten onrechte naar 'algemene informatie' verwijst om te stellen dat haar verklaringen aangaande de gebeurtenissen volgend op de verkiezingen niet met elkaar zouden corresponderen. Deze benadering is te algemeen en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de toestand ter plaatse waarbij sommige situaties kunnen afwijken van de theorie.

Verder, aldus de verzoekende partij, verwijt het Commissariaat-generaal haar dat zij geen materieel bewijs zou hebben voorgelegd om haar asielrelaas te staven. Uit het verhoor is gebleken dat zij haar land in allerijl is ontvlucht en dat zij er niet bij nagedacht had om tijdig een kopie van haar klachten te maken en mee te nemen. Bovendien is zij een alleenstaande moeder, wat het voor haar nog moeilijker maakt om beroep te kunnen doen op naaste familieleden die haar vanuit Armenië documenten zouden kunnen opsturen. Het Commissariaat-generaal kan niet redelijkerwijze verwachten dat zij schriftelijke bewijzen van de instanties moet voorleggen die haar vervolgen, temeer gelet op de aard van de feiten (intimidaties door agenten). In de gegeven omstandigheden zouden de geloofwaardige verklaringen van de verzoekende partij moeten volstaan om haar minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Wat betreft het motief dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan haar vluchtroute, doet de verzoekende partij gelden dat het niet is omdat er steeds controles plaatsvinden dat personen met valse identiteitsdocumenten die de grens met Europa trachten over te steken ook steeds 'betrap't worden. De versie van de verzoekende partij inzake haar eigen, persoonlijke vluchtroute vanuit Armenië via Wenen en de wijze waarop zij persoonlijk haar land had verlaten, is in ieder geval niet uitgesloten, zodat haar het voordeel van de twijfel had moeten worden verleend. Minstens heeft het Commissariaat-generaal een beoordelingsfout begaan en een verkeerde interpretatie gegeven aan haar verklaringen.

De verzoekende partij stelt ten slotte dat zij, bij een eventuele terugkeer naar Armenië, vreest het slachtoffer te worden van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Omdat zij onmogelijk een veilig bestaan kan leiden in haar land van herkomst, en haar preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen, volstaat het voor het Commissariaat-generaal niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te benaderen. Minstens had een vorm van tijdelijke bescherming moeten worden toegekend. Het Commissariaat-generaal heeft een manifeste beoordelingsfout begaan. Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling en het zorgvuldigheidsbeginsel had het Commissariaat-generaal een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening moeten houden met de opmerkingen en argumenten van de verzoekende partij. Bovendien zijn de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens onverenigbaar met de bestreden beslissing en is het redelijkheidsbeginsel geschonden.

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht, en dit zowel in het licht van de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd :

"U vreest vervolgd te worden door de Armeense autoriteiten naar aanleiding van uw klachten die u indiende tegen de verwondingen die u opliep op 1 maart 2008 tijdens de demonstraties in Yerevan na

de presidentsverkiezingen van 2008 en tegen de incidenten die daarna bij u thuis gebeurden. Het Commissariaat-generaal stelt echter vast dat u uw asielaanvraag niet aannemelijk kan maken.

Eerst en vooral verklaart u (passief) lid geweest te zijn van HZhK van 2 maart 1998 tot de moord op de voorzitter van de partij, Karen Demirchyan, op 27 oktober 1999. In die periode heeft u in uw wijk Shengavit lokaal campagne gevoerd voor de presidentsverkiezingen van maart 1998, waarbij u geen problemen ondervond (CGVS p. 7). Na de moord op Karen Demirchyan in 1999 heeft u geen politieke activiteiten meer uitgevoerd, ook niet voor de presidentsverkiezingen van 2008 (CGVS p. 8). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de Armeense autoriteiten u als een bedreiging zouden beschouwen. U verklaart immers al meer dan twaalf jaar politiek inactief te zijn (CGVS p. 8) en als werkloze alleenstaande moeder het heel moeilijk te hebben zichzelf en uw dochter te onderhouden. Bijgevolg is het bijzonder onwaarschijnlijk dat u, met dit profiel, zowel financieel als organisatorisch in staat zou zijn de gevestigde orde in uw land uit te dagen en dat u zo het slachtoffer zou zijn van vervolging door de autoriteiten van uw land in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder verklaart u bij verschillende instanties klacht te hebben ingediend tegen de problemen die u ondervonden zou hebben, zowel bij het generaal parket (CGVS p. 10 & 11), de ombudsman (CGVS p. 10), de politie en de commissaris van Shengavit (CGVS p. 12 & p. 14), de gerechtelijke medische expertise (CGVS p. 14); en bescherming te hebben gezocht bij het bureau voor de mensenrechten in Yerevan en een vrouwenbeweging (CGVS p. 13). Hierbij verklaart u dat u vaak geprobeerd heeft klacht in te dienen bij de commissaris van Shengavit (CGVS p. 14). Als u tot twee keer toe naar zijn naam gevraagd wordt, antwoordt u telkens dat u het niet meer weet (CGVS p. 14). Aangezien u beweert dat de politie van Shengavit u al kende omdat u daar een paar keer geweest was (CGVS p. 12), kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u ook de naam kent van de commissaris van diezelfde politie bij wie u meerdere keren klacht probeerde in te dienen. Bovendien moet worden opgemerkt dat u verklaart geen enkel begin van bewijs te hebben in verband met de inbraak in uw huis eind november 2009 (CGVS p. 7) en de klachten die u indiende bij de hierboven opgesomde instanties of de organisaties waar u bescherming zocht (CGVS p. 11 & p. 13). Nochtans kon dit van u verwacht worden aangezien u verklaart dat het om schriftelijke klachten ging (CGVS p. 11 & p. 13). Bijgevolg kan weinig geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u problemen ondervinden omwille van deze klachten die u in verband met 1 maart 2008 indiende, zoals u meermaals beweerde (CGVS p. 6, p. 9 & p. 14).

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw aanvraag geloofwaardig is, *quod non*, te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name een toevallige passant, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ten tweede kunt u geen enkele aanwijzing voorleggen dat de problemen die u ondervond het initiatief zouden zijn van de criminele bende rond uw buurman A. S. omdat die op goede voet met de wijkagent M. wilde leven, zoals u verklaart (CGVS p. 12). Zo heeft u geen enkel begin van bewijs dat u tegen uw buurman een klacht indiende hoewel u verklaarde dat u een schriftelijke verklaring aflegde (CGVS p. 13). Omwille van het bovenstaande kan er weinig geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten die door uw buurman zouden gepleegd zijn.

Aangaande uw reisroute verklaart u met het vliegtuig van Armenië, via Oostenrijk, naar België gereisd te hebben. U verklaart dat met een paspoort gedaan te hebben dat op uw eigen naam stond en dat geregeld werd door de man die u betaalde voor uw reis (CGVS p. 15). U voegt eraan toe dat u zowel op de luchthaven van Yerevan, Wenen als Zaventem dat paspoort niet moest tonen en dat u nergens controle kreeg (CGVS p. 15-16-17). Als u gezegd wordt dat dit zo goed als onmogelijk is, blijft u bij uw verklaring dat de controle in Zaventem geen probleem was (CGVS p. 15) en dat niemand gecontroleerd werd in Brussel (CGVS p. 16). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat

u uw reisdocumenten op geen enkel moment gecontroleerd werden. Bijgevolg zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw geboorteakte bevestigt uw identiteit, maar bevat geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw lidkaart bevestigt uw lidmaatschap van HZhK, maar bevat ook geen informatie over de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen. Het medisch boekje en het medisch attest bevestigen uw medische situatie, uw verwondingen en uw opname in het ziekenhuis van 1 tot 4 maart 2008, maar verduidelijken niet waar en hoe u die verwondingen opgelopen heeft. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw dochter door het CGVS eveneens een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat zij ervoor vreest het slachtoffer te zullen worden van represailles vanwege de autoriteiten en vanwege leden uit het Armeense misdaadmilieu die banden hebben met de autoriteiten omdat zij het had aangedurfd om openlijk deel te nemen aan manifestaties die gericht waren tegen de partij van de huidige president. Uit de gegevens van het dossier blijkt ook dat zij alle problemen die zij heeft ondervonden –zo ook de verkrachting waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden en met betrekking tot dewelke zij de verwerende partij verwijt daar niet over te hebben gemotiveerd- in die context plaatst.

Elke asielzoekster dient aan te tonen dat er in haren hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoekster moet gegrond zijn, het risico dat zij meent te lopen reëel.

Artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop een beslissing inzake haar asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

In casu moet worden vastgesteld dat de huidige situatie in Armenië van dien aard is dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel geen vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade dienen te vrezen. Deze bevinding is gestoeld op het document "Subject related briefing 'Armenië'. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan" (gedateerd 23 juni 2010, adm. doss. stuk 16). Uit dit document blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoeksters voorgehouden profiel, i.e. toevallige passant, geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

Het motief dat desbetreffend in de bestreden beslissing is neergeschreven moet in die optiek dan ook worden beschouwd als een determinerend motief met betrekking tot hetwelk zij stelt dat het te algemeen en te theoretisch is, en onvoldoende rekening houdt met de toestand ter plaatse. Het staat verzoekster vrij om met concrete elementen aannemelijk te maken dat wat haar persoonlijke situatie betreft, anders moet worden geoordeeld over haar actuele vrees. Zij blijft daartoe in gebreke. Met haar

bewering dat zij, mede doordat zij als uiting van protest vroegtijdig het ziekenhuis had verlaten als signaal naar de buitenwereld dat de mensenrechten in Armenië op grote schaal geschonden worden, en haar aanhoudende klachten bij diverse instellingen en organisaties ernstige moeilijkheden kent in Armenië, doet zij immers niet meer dan het herhalen van haar verklaringen en gaat zij voorbij aan hetgeen de verwerende partij dienaangaande uitvoerig heeft gemotiveerd, meer bepaald dat geen bewijs voorligt van de talrijke klachten die verzoekster zou hebben ingediend. Verzoekster ontkent dit niet, en stelt daartegenover enkel dat zij er niet bij nagedacht had om tijdig een kopie van haar klachten te maken en mee te nemen en dat het voor haar, als alleenstaande moeder nog moeilijker is om beroep te kunnen doen op naaste familieleden die haar vanuit Armenië documenten zouden kunnen opsturen. Deze uitleg voldoet echter niet. De bewijslast berust immers in beginsel bij de asielzoekster zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook zij aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van haar asielrelaas betreffen -verzoekster verklaarde overigens dat de klachten schriftelijk waren- is het niet kennelijk onredelijk van de Commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingsstukken te verzamelen. Gelet immers op het feit dat verzoekster verklaarde onder meer bescherming te hebben gezocht bij het bureau voor de mensenrechten in Yerevan en een vrouwenbeweging brengt zij geen aannemelijke argumenten aan waarom zij ervan zou zijn weerhouden zich opnieuw tot die organisaties te richten met het oog op het vergaren van enig begin van bewijs. Bovendien verklaarde zij nog contact te hebben met haar broer die in Armenië woont (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4, p 3). In casu kan dan ook alleen maar worden geoordeeld dat geen enkel tastbaar element voorligt waaruit zou blijken dat in hoofde van verzoekster en in weerwil van het onder andere door vertegenwoordigers van verschillende mensenrechtenbewegingen ingenomen standpunt, alsnog een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou kunnen worden aangenomen.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden is geenszins aangetoond : dit beginsel legt de verwerende partij op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, en nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen.

Verzoekster legt ter zitting nog twee stukken voor waarin wordt vermeld dat zij aan PTSS lijdt. Deze documenten doen echter geen afbreuk aan de objectieve vaststellingen die werden gemaakt op grond van het administratief dossier en in het licht van het gebrek aan door verzoekster bijgebrachte andersluidende gegevens. Bovendien bevatten ze geen indicatie van de oorzaak van de stoornis, zodat ze er alleszins niet toe kunnen dienen het hierboven ingenomen standpunt in een ander daglicht te stellen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij alleen al op grond van de in dit arrest besproken motieven genoegzaam en in alle redelijkheid kon oordelen dat verzoekster noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De kritiek op de overige motieven van de bestreden beslissing heeft dan ook betrekking op overtollige redengeving, zodat het eventueel gegrond bevinden ervan niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekster aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. »

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS